

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

28. LEDNA 2007

Z obsahu:

Prvomučedník Štěpán
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
10. ledna 2007
- strana 2 -

Indická tvář Dona Boska
Rozhovor s generálním
představeným salesiánů
o životě a díle velkého
apoštola mládeže na
indickém subkontinentu
- strana 4 -

**„Ty, které milovaly
mnoho...“**
Poustevnictví žen
v syrsko-antiošské tradici
- strana 6 -

**Velká maronitská svěťice
svatá Rafqa**
- strana 8 -

**Mučednictví křesťanů
v Pákistánu**
Grzegorz Kucharczyk
- strana 10 -

**Hrozivý postup islámu
v dnešním světě**
Prof. Rudolf Grulich,
Kirche in Not
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (87)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Don Bosko v Indii (str. 4)

Po sváteční době se vracíme k našim katechezím. Rozjímal jsem s vámi o postavách dvanácti apoštolů a o svatém Pavlu. Pak jsme začali přemýšlet o jiných postavách rodící se Církve, a tak se chceme dnes zastavit u postavy svatého Štěpána, jehož svátek se v Církvi slaví den po Hodu Božím vánočním. Svatý Štěpán je nejvíce reprezentativní postavou ze skupiny sedmi druhů. Tradice vidí v této skupině zárodek budoucí služby jáhnů, i když je třeba jasně říct, že toto pojmenování se ve Skutcích apoštolů neobjevuje.

Sedm pomocníků apoštolů

Lukášovo vyprávění vychází z konstatování rozdělení, k němuž došlo uvnitř prvotní církve v Jeruzalémě: ta byla složena z křesťanů židovského původu, ale někteří z nich byli původem z Izraelské země a nazývali se Židé, zatímco jiní vyznavači starozákonní víry pocházeli z diaspory z oblastí, kde se hovořilo řecky, a nazývali se Helénisté. Problém, který vznikl, byl tento: Ty potřebnější osoby mezi Helénisty, zvláště vdovy zbavené veškeré sociální podpory, byly vystaveny riziku, že budou přehlíženy při rozdělování každodenní podpory. Aby předešli této těžkosti, vyhradili si apoštolové pro sebe modlitbu a službu slova jako svůj ústřední úkol a rozhodli se pověřit *sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti*, podělováním (Sk 6,2-4), tedy můžeme říci sociální charitativní službou. K tomu úkolu, jak píše Lukáš, vybrali učedníci na výzvu apoštolů sedm mužů. Máme také jejich jména: Jsou to: *Štěpán, muž plný víry a Ducha Svatého, dále Filip, Prochor, Nikanor, Toimon, Parmen a Mikuláš. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce* (Sk 6,5-6).

Významné svátostné znamení

Gesto vkládání rukou může mít různý význam. Ve Starém

zákoně takové gesto znamenalo předávání důležitého úkolu, jak to udělal Mojžíš s Jozuem (srov. Nm 27,18-23) a označil ho tak za svého nástupce. V této linii také církev v Antiochii použije tohoto gesta, aby vyslala Pavla a Barnabáše na misií k pohanům ve světě (srov. Sk 13,3). Obdobně se dva Pavlovy listy adresované Timoteovi zmiňují o vkládání rukou na Timotea, čímž mu bylo předáno úřední pověření (srov. 1 Tim 4,14; 2 Tim 1,6). Že se jednalo o důležitý úkon, který je třeba udělat po dobré úvaze, můžeme usoudit podle toho, co čteme v Prvním listě Timoteovi: *Na nikoho nevkládej ruce ukvapeně. Nesmíš mít účast*

na cizích hříších (5,22). Vidíme tedy, že gesto vkládání rukou se rozvíjí v linii svátostného znamení. V případě Štěpána a druhů se jistě jedná o oficiální předání ze strany apoštolů, o úkol a současně prosbu o milost pro jeho vykonání.

Hlasatel radostné zvěsti

Důležitější je všimnout si, že kromě charitativních služeb Štěpán vykonává také úkol evangelizace u krajanů – tzv. Helénistů. Lukáš totiž trvá na skutečnosti, že Štěpán *plný milosti a síly* (Sk 6,89) představuje Ježíšovým jménem novou interpretaci Mojžíše a Božího zákona, čte Starý zákon nově ve světle

hlásání Ježíšovy smrti a zmrtvýchvstání. Tato četba Starého zákona v christologickém smyslu vyvolává reakce u Židů, kteří chápou jeho slova jako rouhání (srov. Sk 6,11-14). Z toho důvodu je odsouzen k ukamenování. A svatý Lukáš nám předává světcovu poslední řeč, syntézu jeho kázání. Jako Ježíš ukázal emauzským učedníkům, že Starý zákon hovoří o něm, o jeho kříži a jeho zmrtvýchvstání, tak svatý Štěpán podle Ježíšova učení čte celý Starý zákon podle christologického klíče, ukazuje, že tajemství Kříže stojí v centru dějin spásy, o kterých vypráví Starý zákon, ukazuje reálně, že Ježíš ukřižovaný a zmrtvýchvstalý je bodem příchodu celých těchto dějin. A ukazuje tedy současně, že chrámový kult skončil a že Ježíš Zmrtvýchvstalý je nový pravý „chrám“. Právě toto „ne“ k chrámu a jeho kultu vyprovokuje odsouzení svatého Štěpána, který v tom okamžiku – jak říká svatý Lukáš – upřel oči k nebi a viděl Boží slávu a Ježíše, jak stojí po jeho pravici. A když spatřil nebesa, Boha a Ježíše, svatý Štěpán řekl: *Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici* (Sk 7,56). Následuje mučednictví, které je ve skutečnosti modelováno podle umučení samotného Ježíše, neboť svěruje *Pánu Ježíši* svého ducha a prosí, aby to vrahům nebylo přičítáno za hřích (srov. Sk 7,59-60).

Ovoce pronásledování

Místo Štěpánova mučednictví se tradičně lokalizuje za Damascenskou branou na severu, tam kde nyní stojí kostel sv. Štěpána vedle známé dominikánské biblické školy. Po zabití Štěpána, prvního mučedníka pro Krista, následovalo místní pronásledování Kristových učedníků (srov. Sk 8,1), první ověřené

Pokračování na str. 8

Prvomučedník Štěpán

Editorial

Ježíš chodil od městečka k městečku, kázal a dobře činil. Jeho dobročinnost se jistě neomezovala jen na ony případy nápadných tělesných uzdravení a exorcismů, o kterých máme výslovné zprávy. Ježíš uzdravoval také tiše a nenápadně na těle i na duši. Obdaroval štědrě všechny ty, kteří uvěřili, že je nablízku Bůh nekonečně mocný a stejně nekonečně dobrý. Uvěřit v někoho znamená uznat jeho velikost, přijmout jeho svědectví, dát mu za pravdu. Ale právě jeho rodáci nejsou ke své vlastní škodě ochotni přijmout tuto v podstatě tak jednoduchou podmínku. A tak pro jejich nevěru u nich nemohl udělat mnoho zázraků. Jako by svázali ruce jeho dobročinnosti. Když se tak sami připravili o jeho dary, dali pak na jevo svou nespokojenost tak, že se dokonce na něho obořili. Není to politováníhodná škoda, kdykoliv navštívení zmaří svoji jedinečnou příležitost? Tato epizoda má cha-

rakter takřka typické situace, o které můžeme říct, že se od té doby do omrzení opakuje. Pán přichází, aby přímo marnotratně rozdával, a pozvání z tohoto setkání nejen že odcházejí s prázdnou, ale jsou na tom vlastní vinou někdy ještě hůře než předtím.

Chceme-li jednat jako opravdu moudří a soudní lidé, měli bychom o tom, co je pro nás nové a zatím nepochopitelné nebo zarážející, projevat tím větší zájem, čím více to překračuje naše dosavadní poznání. Ale my si vedeme často spíše opačně. Příliš rychle se cítíme tím „neznámým“ ohroženi. Rozhodně bychom si však nikdy neměli myslet, že můžeme být v nějakém ohledu chytřejší než Bůh. Jestliže konstatujeme, že jsme si zvykli smýšlet zcela jinak než on, mělo by to být pro nás především varovným napomenutím a nikoliv důvodem k pohoršování nad „nepřizpůsobivým“ Bohem.

Pokračování na str. 13

Poslání proroků

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Prorok není vítáný ve své vlasti.

Zajdi dnes nejdříve za Jeremiášem do jeho prostého příbytku. To, čeho tu budeš svědkem, bude vhodnou přípravou k nečekanému zážitku Ježíšova nezdaru v jeho domácím prostředí. Jsi pozván k Jeremiášovi ve chvíli, kdy si ho Bůh povolává za svého proroka. Dobře si všimni, jak a proč si Bůh volí člověka ke své službě. Koho si to vlastně vybírá? Jakou vyžaduje Hospodin kvalifikaci? Jeremiáš sám přiznává: *Jsem chlapec, neumím mluvit!* Boží prorok si však musí být vědom, že sám ze sebe nemá žádnou přednost ani žádnou zásluhu, která by mu sloužila jako doporučení. Jak by ji také mohl mít, když si ho Bůh vybral ještě mnohem dříve, než byl oním *malým chlapcem*. Vyhlédl si ho dokonce už tehdy, když byl v *mateřském lůně*. Bůh počítá s člověkem ještě dříve, než začalo jeho bytí, a všechno, čím bude, s čím se potká, je předem zakalkulováno do Božího plánu. Očekává od svého služebníka jen jediný: že bude ochoten dát se svému Pánu zcela a bez výhrad k dispozici.

Proč si Bůh povolává proroka? Aby mu *vložil do úst svá slova*. Jako Boží posel má mluvit *vše, co mu přikáže*. Bude vystupovat jako vyslanec Božího slitování: *Já Hospodin prokazuji milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost.*⁽¹⁾ Hospodin ujišťuje svého služebníka, že ho obdárí charismatem vidění, takže bude moci nahlédnout do tajemství Božích záměrů. Ale současně ho upozorňuje, že nedojde obliby a že *budou proti němu bojovat*⁽²⁾. Bůh povolává a posílá svého proroka především tehdy, když selhali ti, kteří měli povinnost vést jeho lid po správných cestách. Prorokovi případně nevděčný úkol varovat vůdce i národ před hroící těžkou pohromou, která je přede dveřmi: *Od severu se přivalí zlo na všechny obyvatele země.*⁽³⁾ Až vystoupí Jeremiáš se slovy, která mu Pán přikázal, nebude se to líbit a budou mu dokonce vyhrožovat smrtí: *Pojďte, něco si na Jeremiáše vymyslíme. Pojďte, utlučeme ho jazykem, nedáme na žádné jeho slovo.*⁽⁴⁾

Po této tvrdé zkušenosti se vrať do nazaretské synagogy. Ježíš zde poprvé vystoupí před svými rodáky v roli Božího proroka. Jak to zapůsobí na ty, kteří celá léta vidali Ježíše mezi sebou v každodenním všedním životě? Zdálo se, že se od nich nijak neodlišuje. Pak Ježíš odešel, nějakou dobu nebyl mezi nimi, a teď přichází představit sám sebe jako Bo-

žího Pomazaného. Předešla ho dokonce pověst, že umí dělat podivuhodná znamení. Berou tedy jeho slova zatím jako úvod k nějaké senzační podívané. Jestliže konal zázraky v cizích městech, tím spíše se s nimi představí ve své domovině. Proč tedy otáli a nezačne něčím zvláště zajímavým? Rozhlédni se po přítomných a jistě ti neujde, jak se v těchto tvářích a pohledech místo zájmu objevuje rostoucí zklamání. Nespokojenost dokonce už přerostla v hlasité reptání. Nazaretští ztratili ochotu poslouchat *Josefova syna*.

Nebylo by pro ně lepší, kdyby Ježíše nejdříve přece jen pozorně vyslechli? Přišel ke svým, aby jim nabídl mnohem více než jen podívanou pro uspokojení zvědavosti. Proto více než jeho rodáci je zklamán sám Pán. Je mu líto, že cizinci a pohané budou mít z jeho příchodu větší užitek než jeho krajané. Vyrůstal v jejich středu tři desetiletí a chtěl by především je obdarovat radostným poselstvím lásky. Ale jeho oprávněné postesknutí nepřispívá k uklidnění, naopak, probouzí nevoli, která vyústí dokonce v násilí. Zaslíbenost a pýcha raději zničí svého dobrodince, než aby uznala potřebu vlastního obrácení.

Ježíše Krista potkává stejný osud, jaký potkával proroky před ním a jaký čeká i ty, kteří přijdou po něm. Proroci nejsou jen postavy starozákonního dávnověku. I dnes můžeš slyšet jejich hlas, který neumlkne, dokud bude trvat Otcovo milosrdenství. Apoštol Pavel mluví v druhém čtení o *darech* právě proto, že jsou to nástroje, jimiž jsou obdarováni proroci.⁽⁵⁾ Zjevení a dary poznání se mezi námi projevují s tím větší naléhavostí, čím více bloudí lid, který už si je příliš jist sám sebou a křičí na svých temných cestách proti Bohu: *Chceme mít volnost, k tobě už nikdy nepůjdeme.*⁽⁶⁾

Pokud charismata nevedou k obrácení, nejsou k ničemu. Uslyšíš-li varovná poselství, ber to jako znamení, že *Bůh tě miluje odvěčnou láskou, proto ti trpělivě prokazuje milosrdenství.*⁽⁷⁾ Nesnaž se je překřičet, ale raději vyslechni to, co je podstatné a co Bůh od tebe žádá: *Navrať se, a já se na tebe neosopím, neboť jsem milostivý!*⁽⁸⁾ Nezlob se na proroky a svou horlivost obrať raději proti své špatnosti. Obráť se k Pánu celým srdcem, protože *chce spasit svůj lid, zbytek Izraele.*⁽⁹⁾

Pane, ty jsi má naděje, má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti, neboť jsi mě učil od mého mládí.⁽¹⁰⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jer 9,23; ⁽²⁾ Jer 1,19; ⁽³⁾ Jer 1,14; ⁽⁴⁾ Jer 18,18;

⁽⁵⁾ srov. také 1 Kor 12,28n; ⁽⁶⁾ Jer 2,31; ⁽⁷⁾ Jer 31,3;

⁽⁸⁾ Jer 3,12; ⁽⁹⁾ Jer 31,17; ⁽¹⁰⁾ resp. žalm 71

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 1,4-5.17-19

Za (krále) Jošijáha Hospodin mě oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dřív než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezabavil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, (železný sloup a) bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejím knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou,“ praví Hospodin, „abych tě vysvobodil.“

2. čtení – 1 Kor 12,31-13,13

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládl všechno, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenašel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno, co mám, a (pro druhého) do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Lásku je shovívavá, lásku je dobrosrdečná, nezávidí, lásku se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Lásku vše omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. Lásku nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mne stal muž, všechno dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak (Bůh) poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Evangelium – Lk 4,21-30

Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém

Pokračování na str. 15

„Je to ve skutečnosti něco zcela neobvyklého. Stalo se už sice v několika zemích, že věnovali Donu Boskovi poštovní známku, ale tentokrát to učinila země, kde katolíci nepředstavují ani 2 % obyvatelstva.“ Pater Pascual Chávez Villanueva, generální představený kongregace salesiánů, je velice spokojen s iniciativou státních úřadů v Neu-Delhi ke 100. výročí přítomnosti následovníků Dona Boska na indickém subkontinentu. Ještě větší radost má však z toho, že Indie je země, kde počet salesiánů v posledních letech nejvíce vzrostl. Tak silně, že si vzal za úkol ve svém okružním listě z 21. září 2006 představit tuto jihoasijskou oblast salesiánské kongregace, jejíž epicentrum leží na indickém subkontinentu.

59letý Mexičan Pater Chávez je generálním představeným salesiánů od dubna 2002 a přijal nás v ústředí salesiánů na Via della Pisana v Římě.

P. Chávezi, překvapilo Vás vydání této známky ke cti Dona Boska?

Bylo to velice příjemné překvapení. Naše přítomnost v Indii je poměrně „mladá“ ve srovnání s jinými řády. Jsme tam teprve jedno století a podle mého názoru je to velice významné uznání přesně v době oslav stoletého výročí od února 2005 do února 2006. Ale již na začátku oslav bylo vidět, jak velice indické úřady za námi stojí: při zehnaní jedné školy v Guwahati byl přítomen sám ministerský předseda Manmohan.

Kdy přišli první salesiáni do Indie?

Již roku 1875 mluvil Don Bosko o tom, že chce poslat misiónáře do Indie. Ale vždycky do toho něco přišlo. Teprve 5. ledna 1906 přijela skupina prvních pěti salesiánů, kterou vedl Don Giorgio Tomatis, do Thanjavuru, který tehdy patřil k diecézi Mylapore v jihovýchodní čás-

Indická tvář Dona Boska

Rozhovor s generálním představeným salesiánů o životě a díle velkého apoštola mládeže na indickém subkontinentu: 196 škol, 85 odborných škol, 2400 řeholníků a státem uznávaná činnost pro děti z ulice.

ti Indie. Začátek byl velmi těžký, a tak naši salesiáni nemohli zpočátku dobře zakotvit, až pak na počátku dvacátých let přišli do Indie dva z nejvýznamnějších salesiánů.

Kteří?

Slavný Francouz Luis Mathias, nejznámější salesián, a Španěl José Carrero, jeden z nejpobulárnějších v minulém století. S nimi začali salesiáni rozvíjet misii, především v Assamu, v nejzazším severovýchodě, ale také v Kalkatě, Bombaji a jinde. Pater Carrero byl vůbec všestranná, fascinující osobnost. Vypráví se o něm, že když jednou jeho a spolupracovníky soužil hlad, sáhl po tahací harmonice, a tak i když byl žaludek prázdný, hudba a zpěv naplnily alespoň srdce. Mathias byl také madrasským arcibiskupem. Je pochován v katedrále onoho města, kde se také nachází apoštol Tomáš, ten první, kdo razil cestu evangelizace Indie. Skutečnost,

že je pochován právě zde, je velice významná.

Kolik salesiánů je dnes v Indii?

Je nás zde asi 2400. Jen padesát z nich nejsou rodilí Indové. Průměrný věk je 35–40 let, noviciáti jsou vždy plně nových kandidátů. Máme zde deset provincií, ale doufám, že v budoucnosti vzniknou ještě další. Můžeme tedy skutečně hlasitě říct, že Don Bosko má dnes indickou tvář.

Jak si vysvětlujete tento rozkvět?

Když Pán chce, dějí se divy. Růst salesiánů v Indii není výsledkem nějaké zvláštní strategie nebo zvláštního misijního plánu. Přirozeně, musíme také děkovat velké pastorační angažovanosti salesiánů, ale tento vývoj je v převážné míře určen Božím ukazováčkem.

V kterých oblastech pracují indičtí salesiáni?

Pater Pascual Chávez Villanueva, generální představený kongregace salesiánů

Charisma Dona Boska platí především mládeži a jejímu vzdělávání. Máme 196 škol včetně univerzitních ústavů, které navštěvuje více než 230 000 studentů. Dále máme 85 odborných škol, dvě zemědělské školy se 14 000 mladými lidmi. Jsou to sice velká čísla, ale v poměru k Indii s více než miliardou obyvatel docela malá. Významným polem působnosti, kterou uznává i indická vláda, je pomoc dětem z ulice. Jsou zde centra, kde se misii mezi nimi věnuje více než 100 kněží. Je to misie, která zasahuje přímo srdce salesiánského charismatu. Don Bosko chtěl, abychom se věnovali především nejslabším a nejpotřebnějším lidem.

Je vám vláda za tuto práci vděčná?

Dnes můžeme říct, že ano. Byl jsem třikrát v Indii – moje čtvrtá cesta je plánována na únor příštího roku – a tak jsem měl příležitost setkat se s členy ústřední vlády i místních vlád a ti byli s naší prací zjevně spokojeni. V podstatě jsme nakonec i my jako následovníci Dona Boska povinni vychovat z mladých lidí, kteří jsou nám svěřeni, řádné občany, což přichází státním úřadům velice vhod.

Postoj úřadů nebyl v minulosti vždy tak pozitivní...

Až do roku 2004 byla u moci nacionalistická extremistická strana, která tolerovala formy nesnášenlivosti a nenávisť vůči křesťanům, v určitém smyslu je dokonce živila. Někteří naši spolubratři padli za oběť této nenávisť. Dnes zde máme, Bohu díky, tolerantní a bezkonfesiční vládu, i když jsou tu a tam oblasti a místní vlády, kde jsou nadále problémy. Z naší strany je pozice jasná: nikomu svou víru nevnučujeme, když někdo chce dobrovolně konvertovat, neměly by být žádné zákony, které mu to zakazují. A pak nesmíme zapomenout, že je zde 100 milionů lidí, kteří patří k domorodým kmenům bez náboženství, a tady

by měla být svoboda k misijnímu působení.

Takový explozivní růst v krátké době má jistě nové perspektivy, ale snad přináší i problémy...

Každý růst přináší otázky, které vyžadují odpověď. Ve svém posledním dopise věnovaném salesiánům v Asii jsem o některých z nich hovořil.

Je to jistě především otázka inkulturace.

Ano, to máte pravdu. Není pochyb o tom, že křesťanství je v celé Asii pokládáno za západní náboženství, ačkoliv jeho kolébka je na Blízkém východě. Zachovat křesťanskou a současně indickou identitu je problematické. Také proto, že Indie má za sebou tisí-

Dílny salesiánského střediska v Indii

cileté dějiny a kulturu, ještě starší než křesťanství. Kulturu, která vytváří hluboce zakořeněnou mentalitu. Existuje tedy nebezpečí, že chceme zachovat mentalitu a způsob myšlení, které jsou nekompatibilní s tím, co je podstatné pro křesťanství. Myslím na příklad, i když to není to jediné, na jedinečnost a spásnou univerzalitu Ježíše, která je někdy zpochybňována vlivem špatně chápaného smyslu pro respekt před jinými náboženstvími.

A jaké jsou jiné problémy?

Musíme se dále naučit chápat, jak můžeme řídit neobvyklý hospodářský a sociální pokrok, který by mohl, stejně jako v Číně, zaujmout ve světovém horizontu nosnou roli. A zde – podle mého soudu – bude pro Indii rozhodující vzdělávací sektor, a věřím a doufám, že v tom mohou salesiáni sehrát významnou roli. V současné době si bereme k srd-

Salesiáni se svými nově svěcenými biskupy před salesiánským střediskem v Šilongu 9. září 1934

ci především osud chudých a heslo Dona Boska dávat více těm, kterým dal život méně. V této oblasti je v Indii ještě mnoho práce, i v některých oblastech hospodářské struktury.

Co tím míníte?

Myslím především na „recidiv“ buddhistické mentality, podle které ti, kterým se vede špatně, kteří jsou chudí nebo nemocní, mají starosti, si v podstatě takovou situaci zaslouží. A protože v minulém životě udělali něco, co způsobilo jejich aktuální situaci, je tato situace pokládána za neřešitelnou. Nebo fenomén kast. V Indii je většina obyvatel „dalit“ – mimo kasty. Tito lidé jsou pokládáni za párie, vydědění, mohou přežít jen díky

prostředkům, které jim poskytné vláda a křesťanské obce. Pohrdání „dalit“ – a 70 % křesťanů v Indii jsou „dalit“ – je možno cítit i v našich náboženských společenstvích, v místních církvích, ba i v biskupské konferenci. Jak můžeme chtít, aby se společnost změnila, když sami vytváříme nevhodné vzory?

Je v posledním Vašem dopise obsažena výslovná výzva posílit společný život salesiánů?

V dopise stojí: „Je proto žádoucí, aby se v menších i větších komunitách se zřetelnou přítomností různých kultur, etnik a kast hledaly prostředky a cesty jak pomáhat našim spolubratřím přijímat rozdíly a oceňovat je, aby se odstranila všechna nedorozumě-

Věřící v kostele v Nagapattinam

ní a nepřijemnosti.“ S Boží pomocí doufáme, že problémy tohoto druhu budou brzy srovozeny ze světa. I když se jedná o mentalitu, která je velice zakořeněna.

V dopise, ve kterém představujete salesiány činné ve střední Asii, vyjadřujete naději, že dojde k vášnivě angažovanosti pro misio ad gentes...

Ano, to souhlasí. Ptal jste se mě dříve na důvod rychlého růstu řeholních povolání. Je to především dílo Boží – odpověď jsem, ale je to také neúnavné misijní úsilí našich spolubratří, které našlo v Indii plodnou půdu. Je zde mnoho mladých, mnoho chudoby a silná religiozita, kterou je proniknuta celá společnost: to jsou tři pomocné prvky. Ale kdyby nebylo spolubratřích, kteří se tělem i duší upsalí pro *missio ad gentes*, bylo by všechno zbytečné. V Indii mají salesiáni obracet tzv. „kmenové příslušníky“ – myslím tím mimořádný vývoj v Assamu, kde teď pracuje mnoho kněží. A to otevírá Církvi a salesiánům v Indii nové perspektivy a velkou historickou odpovědnost.

Co tím máte na mysli?

Pro kněze, pro indické salesiány, je v jejich vlasti mnoho práce. Ale Církve má i jinde ve světě mnoho práce. A toto misijní šíření, které určitým způsobem připomíná evropskou církev v minulých staletích, je již v proudu. Salesiány z Indie je dnes možno najít v Africe, v Papui Nové Guineji, v Mongolsku, na Blízkém východě – v Kuvajtu a Jemenu – a dokonce na starém kontinentě. Velice mě potěšilo, že na závěr oslav století salesiánů v Indii 7. února 2006 se konalo slavnostní vyslání 25 misionářů do celého světa. Doufejme, že nás Indie s Boží pomocí a na přímluvu Dona Boska bude dále zásobovat velkodušnými novými pracovníky na vinici Páně!

*Z 30giorni 10/2006
přeložil -lš-*

Od svatořečení Charbela Makhloufa (1828-1898) prožívá poustevnictví v Libanonu opět veliký rozkvět. Čtyři mniši, všichni univerzitní profesori, z toho jeden – P. Daroi – z Kolumbie, odešli do různých obnovených poustev a žijí podle prastaré poustevnické tradice. Nejsou to ani „uzavření“ ani anachoreti, kteří jsou odříznuti od veškerého styku s lidmi (3). I když se definitivně usadili ve své poustevně, mohou v určitou dobu přijímat návštěvníky, kteří hledají jejich duchovní radu. V ideálním případě mohou ostatně žít po dvou nebo po třech.

Ale jak je tomu s obnovou poustevnické tradice u řeholnic? Nepotřebují ženy zvláštní mystické nadání pro takový život, když ani jejich fyzická konstituce, ani jejich mentalita nejsou doporučením pro takový život v samotě? Ve skutečnosti se na horizontu rýsuje znovuoživení poustevnictví žen. Jedna z řeholnic „Libanonského řádu“ sestra Maria Ježíš odešla do samoty v Mar Semaan El-Qarn, aniž by byla odříznuta od svého společenství. Jiná poustevnice sestra Noëlle Devilloiers pochází z diecéze Albi (Francie). Fascinována východními mnišskými tradicemi strávila několik let v Libanonu. Po dobu deseti let žila v odloučené cele v Qannubinu, aniž by se zcela odtrhla od společenství sester. Nedávno se ze zdravotních důvodů vrátila do Francie. Toto poustevnictví žen je něco jiného, než co si pod tím obvykle představujeme, když v naší tradici mluvíme od doby prvotní církve o „poustevnicích“, a mluvíme raději o těch, které se v samotě „zasvětily“ Bohu, protože pro ženy je poustevnictví v přísném slova smyslu problematické. To by mohlo vést až k církevnímu zákazu (4).

To, co rozumíme pod poustevnictvím žen, platí nejen pro samotou v poušti, nýbrž také pro vrchol samotného klášterního života, v posilněné vnitřní uzavřenosti kláštera, což už

je možno označit jako „poušť“ pro každého Bohu zasvěceného mnicha a každou Bohu zasvěcenou řeholnici. Poustevnictví je podstata a koruna klášterního života.

Výrazy, které vyjadřují „poustevnictví“ syrsky (ihyddoyouth) nebo arabsky (niks), nejsou do jiné řeči přeložitelné. První výraz znamená sám-se-sebou-sjednotit, tj. spojit tělo, duši, srdce, touhy a postoje podle obrazu „jediného Syna“. Samota je k tomu důležitým prostředkem. „Niks“ je současně asketické i mystické.

„Kluzura“ a „poustevna“ se liší jen v tom, jak silně se zdůrazňuje odloučení a usebranost. Ostré oddělení mezi klauzurním a apoštolským životem je na Východě neznámé. Až dodnes určuje rovnováha mezi aktivitou a kontemplací ideál mnišského života. Tak je tomu i dnes, že poustevna představuje zvláštní celou uvnitř klauzury bez skutečného odloučení od okolního klášterního společenství.

Theodoret z Cyru (393-466) nazývá ve své „Historia Monachorum“ (Dějiny mnišství neboli Dějiny lásky k Bohu) tři poustevnické ženy a učednice svatého Marona „Božími bláznými“ (5). Převzmemme toto označení, protože shrnuje podstatu a význam poustevnictví. „V srdci Církve, mojí Matky, je moje povolání lásky,“ řekla sv. Terezie od Dítěte Ježíše. Jako důstojné následovnice asketů a poustevníků nevyhýbaly se Marina, Kyra a Domnina žádnému druhu pokání a umrtvování vlastního Já a odříkání světa, aby byly co nejpodobnější svému milovanému Mistru. Vedly dokonce život pod širým nebem, ale nedaleko svého mateřského domu, jak se sluší na ženy. Tento hrdinský a vskutku moudrý životní způsob, zděděný od Řeků a vychvalovaný sv. Pavlem, nabývá svůj

„Ty, které milovaly mnoho...“ Poustevnictví žen v syrsko-antiošské tradici (2)

pravý smysl jedině v „lásce“ (6). Tyto světice nejsou první ani poslední, které se zasvěcují s tělem i duší zcela Bohu. Krátký pohled na jejich život a na jejich okolí nám pomůže lépe porozumět této vášni pro Boha, tomuto bláznovství Kříže. Sáhne ke dvěma výrazným příkladům. Jsou to Marina pro syrsko-antiošskou periodu prvních staletí a Rafqa, naše takřka současnice pro druhé tisíciletí.

Sv. Theodoret z Cyru

Syrsko-antiošská spiritualita se zakládá na Písmu svatém a není možné ji pochopit bez biblického podání. Nejdříve naznačíme cestu této vášně pro Boha na základě Bible a pak se pokusíme jít ve stopách, které zanechaly na této cestě světice naší maronitské tradice, zvláště Marina a Rafqa.

I. Biblické pozadí vášně pro Boha u poustevníků

Od počátku je vašeň pro Boha založena na Bibli. Boží vztah k člověku se rovná vztahu ženicha k jeho nevěstě. Nachází v Novém zákoně svůj cíl v tajemství Vtělení.

1. Bůh hovoří se svými přáteli plný lásky. Abraháмова smlouva je více než smlouva. Je to svazek lásky. Skrze obět svého „jedináčka“ stal se Abrahám Božím miláčkem (arabsky khalil) a otcem

mnohých. Proroci Ozeáš, Jeremáš a Izaiáš přirovnávají tajemství svého vztahu k Bohu k manželské zkušenosti: *Sváděls mě a já jsem se dal svěst* (Jer 20,7). Tato základní zkušenost svazku lásky mezi Bohem a člověkem je jedinečným způsobem vyjádřena v knize *Píseň písní*.

V této symbolické rovině hledání absolutní lásky chápe se žena iniciativy vůči muži. V přípravě Vtělení Slova uskutečňuje se toto setkání mezi Bohem a člověkem v zosobnění Moudrosti. Slovo a Duch se zde zjevují spojené ve Slovu.

2. V Novém zákoně dosahuje vztah mezi Ženicem a nevěstou jako metafora pro svazek Boha s člověkem svého vrcholu. Postačí podívat se na začátek a konec Janova evangelia. Na svatbě v Káně je to Ježíšova matka, která se chápe iniciativy a odstraňuje nouzi. Voda života všedního dne se mění ve sváteční víno. Na vztahu Ježíše k matce, kterou oslovuje „Ženo“, se zakládá první znamení.

Při svatbě Beránka na kříži povolal Ježíš Ženu za matku lidstva (Jan 19,26). Setkání Marie Magdalény po zmrtvýchvstání znamená poslání: *Jdi a pověz bratřím...* (Jan 20,17). Vášně pro Krista překračuje osobní vztahy a ústí do jejich vzájemné důvěrnosti: *Maria... Rabbuni* (Jan 20,17), která vyznačuje metaforu vztahu ženich – nevěsta. Tato vašeň prochází nutně křížem: *Nezdržuj mě* (Jan 20,17). V ní se vyjadřuje to, co říká Duch v Apokalypse: *Dám ti nový kamínek a na tom kamínku bude vyryté nové jméno, které nezná nikdo jiný než ten, kdo je dostane* (Zj 2,17). A Písmo končí zvoláním Ducha a nevěsty: *Přijď! A Kristus odpovídá: Ano, přijdu brzy! – Amen, přijď, Pane Ježíši! Marana tha!* (Zj 22,17-20). V aramejské řeči volá tento imperativ k postoji

bdělého očekávání a naděje na svatbu, která již nikdy neskončí, neboť v ní se naplňuje „Boží bláznovství“.

II. Boží bláznovství jako poznávací znamení poustevníků a bláznovství lidí

1) V čem spočívá „Boží bláznovství“

Víme, že pojem „bláznovství“, zvláště pokud se připisuje Bohu, budí u našich současníků zmatek. Strašný pohled na „Boží šílenství“, který může připomínat náboženský fanatismus, vyvolává úzkost a odkrývá lidské propasti. Nic z toho nenacházíme u Pavla, který rozlišuje dva druhy moudrosti: moudrost světa a moudrost Boží. Vtělení a utrpení Krista se v zrcadle moudrosti světa jeví jako bláznovství.

V důsledku převrácení všech hodnot je člověk povolán přijmout Boha v jeho bláznovství: *My jsme blázní pro Krista* (1 Kor 4,10). Pavel si je vědom, že jako takový bude předmětem pomluv, když hlásá tuto pravdu: *Pavle, ty blázníš. Tvá učení tě připravuje o rozum* (Sk 26,24). Nikoliv, Pavel se nezbláznil. Pohoršení, které vyvolává, je jen zjevení Boží slávy, která vychází z bláznovství Kříže. *Slovo o kříži* (1 Kor 1,18) je jádro Radostné zvěsti, kterou musí hlásat. Takto mluvit znamená dospět ke konečnému rozhodnutí – rozhodnout se pro Ježíše Ukřížovaného, pro Boží Moc a Boží Moudrost.

Toto bláznovství kříže odmítá dnešní svět, který mluví už jen o zmrtvýchvstání jako trvalém svátku. Ono odporuje současné tendenci zbavit se všeho, co je spojeno s odříkáním, sebekázní, sebezapřením. Nehledá bohužel křesťanství příliš často jak se z tohoto bláznovství vyžout? Přesto každému pokřtěnému byl do srdce vložen Kristův kříž. Vzít to na vědomí znamená nic víc a nic méně než zformovat osobní a církevní existenci křesťanů ve shodě s Kris-

ZNOVU OBJEVENÁ HODNOTA ČISTOTY

Po vlně sexuální nevázanosti objevují mladí lidé v Německu opět hodnotu panenství. Někteří dokonce vyzvedávají zdrženlivost jako životní princip. Zůstávají zdrženliví buď to z úcty nebo kvůli víře, uvádí ve své zprávě „spiegel online“. Pro takový životní styl horuje křesťanské hnutí v Americe, které proniklo i do Evropy svým sloganem: „Pravá láska počká“. Pro mladé křesťany a muslimy má život bez sexu jeden konečný cíl, a tím je manželství. Mladí přicházejí k závěru, že základem jejich vztahů by neměl být sex. „Chci sex prožívat s osobou, pro kterou se rozhodnu před Bohem. Těším se na to,“ říká Michael. Michael si je jistý, že předmanželský pohlavní styk by zatížil jeho vztah k Bohu. „Bůh by mi odpustil, ale já se snažím dávat Bohu ve svém životě absolutní přednost, protože věřím, že má pro mě nejlepší cestu.“ Dvacetiletý Jan, který svou nevinou ztratil již ve 14 letech, chce nyní se sexem odpovědně počkat. „Budu spát teprve se svou ženou, až si budu stoprocentně jistý.“

Jan ostře kritizuje běžnou německou „party-kulturu“, ke které patří „skončit každý víkend v posteli s někým jiným“. To nemá nic společného s respektem a odpovědností. Proto Jan odsuzuje sebedestruktivní a bezohledný život s drogami, alkoholem a střídáním partnerů.

tem. Takové rozjímání o Ukřížovaném vede bezprostředně k poznání sebe jakožto hříšníka. Povzbuzuje k obrácení: *Všichni ti, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a v dojetí se vrátili domů* (Lk 23,48). Toto obrácení směřuje k lásce, k soucitu a k otevření srdce.

2) Bláznovství mnichů – bláznovství Kříže

Bláznovství Kříže vede jako pomatenost k překračování hranic z nejrůznějšího hlediska. Přehánění a překračování každé míry v asketických praktikách je charakteristickým znamením syrsko-antiošského mnišství a zvláště poustevnictví. Theodoret z Cyru popisuje „Dějiny syrského mnišství“ jako dějiny hrdinské askeze. Mnich jako Kristův voják nahrazuje mučedníka. Tito mniši jsou jako atleti, muži i ženy bez rozdílu, protože ženy se osvědčují stejným způsobem na bojišti ctností. Theodoret mluví o tajemném boji a neviditelných konfliktech, které je třeba v duši podstoupit. Strašlivé pokání ohrožuje někdy tělo a život. Tyto extrémní tendence Theodoret nepřehlíží a neschvaluje. Heroismus, i když se odvolává na bláznovství Kříže, je vázán rozumnos-

tí (rozumnou mírou). Jiným znamením těchto mnichů je panictví. V tomto ohledu se mohou odvolat na apoštola Pavla, který panenství odůvodňuje argumentem, že křesťan nemá jiného ženicha než Krista. Ale i když Theodoret srovnává mnišský život se životem andělů, nevyvozuje z toho povinnost pro všechny křesťany, jak by k tomu mohly svádět určité enkratické⁽⁷⁾ tendence.

Třetím znakem těchto mnichů je filozofie, která chce spolu smířit duši a tělo tím, že rehabilituje vášně, aby jejich přemíru usměrnila a zaměřila je k jejich pravému cíli. Abychom došli tak daleko, musíme žít podle Písma svatého a následovat Otce. Ale tím posledním, koho je nutno následovat, je Kristus.

3) Boží láska jako podstatný důvod a hnací síla „bláznivého“ jednání mnichů

Na otázku, co je hnací silou bláznovství mnichů, odpovídá Theodoret poukazem na lásku k Bohu (Caritas): „Láska k Bohu dovoluje těmto lidem, aby překračovali hranice své přirozenosti... Láska je živá, zahřívá, odívá je, dává jim křídla, učí je létat, připravuje je k tomu, aby se vyšplhali až k nebi, dává jim, – pokud je to vůbec možné – vi-

dět milovanou Bytost, zapaluje jejich touhu prostřednictvím obrazu rozjímání, probouzí vroucnost a rozněcuje plamen.“⁽⁸⁾

V heslu lásky k Bohu zaznívají opět biblická témata: Mojžíš, Snoubenka v Písni písní, svatý Pavel, který zcela uchvácen krásou (Boží tváře) vyslovil toto krásné slovo o lásce: *Kdo nás může odloučit od lásky k Bohu? A když je svatému Petru položena otázka o míře jeho lásky, odpovídá na tuto Pánovu otázku: „Ty sám nejlépe víš, jak velice tě miluji.“ A Pán vysvětluje tuto odpověď tak, že z lásky k Pánu bude muset vztáhnout své ruce a položit na kříži za Pána svůj život.*

Mnich, který je s *Kristem ukřížován* (Gal 2,20), osvojuje si moudrost Kříže. On není pouze „philosoph“, (milovník moudrosti), nýbrž „philotheos“ (milovník Boha), který „vším ostatním pohrdá, aby viděl jen Milovaného“⁽⁹⁾. Tak vysvětluje teprve traktát „O lásce“⁽¹⁰⁾, jak láska (agape) proměňuje sílu moudrosti na bláznovství Kříže. Je to tato proměňující síla lásky, kterou nacházíme u poustevníků a poustevnic z minulosti i přítomnosti.

(Dokončení přístě)

Poznámky:

⁽¹⁾ Sestra Clémance Hérou je členkou maronitského řádu sv. Antonína. Je doktorem teologie a náboženské antropologie na Sorbonské univerzitě v Paříži.

⁽²⁾ Plný text je v časopisu „Der Christliche Osten“ č. 3/4.

⁽³⁾ Srov. P. Sfeir, Les ermites dans l'Eglise maronite, Kaslik 1986.

⁽⁴⁾ J. Maurice Fiey, Cenobitism féminin ancien dans les Eglises syriennes orientales et occidentales.

⁽⁵⁾ Theodoret z Cyru, Histoire Philotee, Paříž 1979, s. 239.

⁽⁶⁾ Tamt.

⁽⁷⁾ „Enkratické“, označení pro heretické hnutí v prvním křesťanství, které odmítalo masitou potravu, alkohol a pohlavní styk z nepřátelství k tělu.

⁽⁸⁾ Paříž 1979, s. 265.

⁽⁹⁾ Tamt., s. 297.

⁽¹⁰⁾ Tamt., s. 256.

PRVOMUČEDNÍK ŠTĚPÁN – pokračování ze str. 2

pronásledování v dějinách Církve. To poskytlo konkrétní příležitost, která přiměla skupinu židovsko-helenistických křesťanů, aby uprchli z Jeruzaléma a rozptýlili se. Vyhnání z Jeruzaléma změnilo se na potulné misionáře: *Ti, co se rozprchli, procházeli zemí a hlásali slovo evangelia* (Sk 8,4). Z pronásledování a následného rozptýlení se staly misie. Evangelium bylo hlášáno v Samařsku, ve Fénicii a v Sýrii až k městu Antiochie, kde podle Lukáše bylo poprvé hlášáno také pohánům (srov. Sk 11,19–20) a kde poprvé zaznělo jméno „křesťané“ (Sk 11,26).

Štěpán a Šavlova proměna

Lukáš výslovně poznamenává, že ti, kteří kamenovali Štěpána, složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže – jmenoval se Šavel (Sk 7,58), tentýž Šavel, který se z pronásledovatele stane významným apoštolem evangelia. Svátý Pavel je pravděpodobně mezi těmi, kteří sledovali a slyšeli onu řeč, *dali se do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli* (Sk 7,54). A v tomto bodě můžeme vidět záznaky Boží prozřetelnosti. Šavel, zarytý odpůrce Štěpánova vidění, po setkání se zmrtvýchvstalým Kristem na

cestě do Damašku začne znovu s christologickou četbou Starého zákona, kterou provedl prvomučedník, prohlubuje ji a doplňuje, a tak se stane „Apoštolem národů“. Zákon se naplnil, tak učí, na Kristově kříži. A víra v Krista, společenství s Kristovou láskou, je pravým naplněním celého Zákona. To je obsah

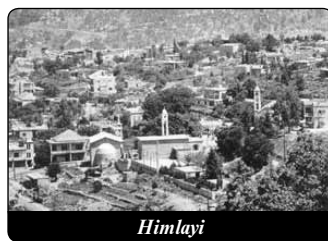
Pavlova kázání. Ukazuje tak, že Bůh Abrahámův se stává Bohem všech. A všichni věřící v Krista, jako Abrahámovy děti, se stávají účastníky zaslíbení. V Pavlově misii se naplňuje Štěpánovo vidění.

Cenná poučení

Štěpánův příběh nám říká mnoho věcí. Například nás učí, že není třeba odlučovat sociální poslání lásky od odvážného hlásání víry. Jako jeden ze sedmi byl především pověřen charitativní službou. Ale nebylo možno odloučit dobročinnost a hlásání. Tak s láskou hlásá ukřižovaného Ježíše až do té míry, že přijímá také mučednictví. To je první lekce, kterou se můžeme naučit na postavě svatého Štěpána: dobročinnost a hlásání jdou vždy pospolu. Svátý Štěpán mluví především o Kristu, o Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém, jako o středu dějin i našeho života. Můžeme pochopit, že Kříž vždy zůstává středem života Církve i našeho osobního života. V dějinách Církve nebude nikdy scházet utrpení, pronásledování. A právě pronásledování se podle slavné Tertuliánovy věty stává pramenem misie pro nové křesťany. Cituji jeho slova: „Rozmnožujeme se vždy, když jsme koseni: krev křesťanů je semenem“ (Apologetico 50, 13: *Plures efficitur quoties metimur a vobis: semen est sanguis christianorum*). Ale ani v našem životě nebude nikdy scházet kříž, a stane se požehnáním. Když přijímáme kříž, protože víme, že se stane požehnáním, učíme se křesťanské radosti také ve chvílích těžkostí. Hodnota svědectví je nenahraditelná, protože k němu vede evangelium a ono živí Církev. Svátý Štěpán ať nás učí dělat si poklad těchto lekcí, ať nás učí milovat Kříž, protože on je cestou, po které Kristus stále znovu přichází mezi nás.

*Bollettino Vaticano 10. 10. 2007
Mezititulky redakce Světa*

Narodila se 29. června 1832 v Himlayi na svátek svatého Petra a Pavla a dostala jméno Botrossiya (Petra). Její otec Mourad Samer pocházel ze staré maronitské rodiny. Když byly Petře tři roky, slyšeli ji jednou rodiče, jak sama recituje modlitby. Chodila pravidelně do kostela na mši svatou a liturgické modlitby.

Její dětství bylo pokojné. Vyrostla ve zbožné a prosté maronitské rodině a milovala celý svět. Ale když jí bylo sedm let, její matka zemřela. Pro Rafqa nastal tvrdý život mezi dospělými bez mateřské něžnosti, a to právě v době, kdy rodina v libanonských horách upadla do bída v důsledku nepokojů a katastrof.

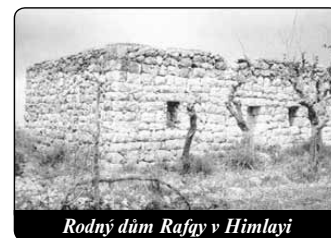
Protože otec trpěl tím, že jeho jediná dcera postrádá mateřskou péči i výživu, poslal ji do Damasu, aby zde sloužila v domě vznešeného maronity. Starali se tu o ni jako o vlastní dceru.

Otec se mezitím znovu oženil a narodily se mu dvě dcery – Mírya a Chmouni. Když se Rafqa ve 14 letech vrátila domů, našla zde jedinou osobu, a tou byl její otec. Stesk ji zavedl do Bikfaye, místa, odkud pocházela její matka a kde žily její tety. Velice ji potěšilo, když se zde setkala s Paetrem Youssefem Gémalyem, matčíným bratrancem. Našla v něm oporu i vzor lidských a duchovních ctností. Rafqa často navštěvovala klášter Panny Marie, který P. Youssef založil za přispění jezuitů. P. Youssef se stal pro Rafqu duchovním vůdcem a ona se mu svěřila se svou touhou odejít do kláštera svatého Eliáše. On jí však doporučil novou kongregaci dcer Panny Marie.

Zatímco Rafqa pomýšlela na odchod do kláštera, její rodina

plánovala její sňatek. Ale protože se otec s macechou nemohli shodnout na ženichovi, vznikla z toho v rodině roztržka a Rafqa utekla z domu do kláštera Panny Marie Osvooboditelky. Matka představená ji okamžitě přijala bez jakýchkoliv otázek. Rodiče se ji pokoušeli odtud odvést násilím, ale nepodařilo se jim to. Rafqa nastoupila noviciát a řeholní roucho oblékla na svátek sv. Josefa 1860. O dva roky později 1862 ve stejný den složila své časné sliby. Pracovala pak 7 roků jako kuchařka v jezuitském semináři v Gharizu. Pak byla poslána do Deir-el Kamar, kde pomáhala jezuitům při misijní práci. Stala se zde svědkem násilných událostí, viděla na vlastní oči krev mučedníků. Zachránila přitom život jednomu dítěti, které skryla pod svůj hábit před jedním vojákem.

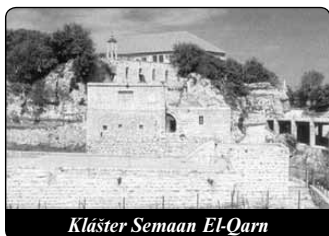
Působila pak v Maadu jako učitelka a vychovatelka. Rafqa také navštěvovala nemocné rodiče svých žáků. Pobývala jen v kostele a ve škole. Byla vždy laskavá, mlčenlivá a s úsměvem ve tváři. Stala se pro všechny obyvatele Maadu vzorem víry a ctností. Říkala vždy svým svěřencům: „Pochopte dobře, že Kristus sestupuje na oltář, když kněz pronáší slova proměňování nad hostií. Proto skloňte hlavu a rozjímejte o Pánu, který se stává chlebem a vínem.“ Vodila je ke svatě zpovědi a svatému přijímání. Dělal to všechno s laskavostí a sladkostí, takže ji všichni milovali.

Během té doby se setkávala s ostatními sestrami jen jednou za rok při duchovní obnově. Její kongregace prožívala v tu dobu duchovní i materiální krizi, která se roku 1875 ještě prohloubila.

Velká maronitská svěřice svatá Rafqa

A tu se jezuité rozhodli, že sloučí dvě různé ženské kongregace do nové jediné, a dali sestřám na vybranou: buďto vstoupit do nové kongregace, nebo odejít do občanského života. Rafqa odešla s pláčem do kostela sv. Řehoře Velkého a ptala se Boha, co má dělat. Ušnula a náhle ucítila paži a uslyšela neznámý hlas, který jí řekl: „Staneš se řeholnicí.“ Odmítla nabídku být dále slušně placenou učitelkou v Maadu. Večer viděla ve snu tři postavy: mnicha s bílým vousem a berlou, vojáka a starého člověka. Mnich se k ní přiblížil, dotkl se jí berlou a řekl jí: „Vstup do řádu sester Baladites.“ Byli to svatý poustevník Antonín, otec mnichů, svatý Jiří, patron kostela Maadu, a poustevník Simon Stylita, patron kláštera v Mar Semaan, kam se rozhodla vstoupit. Nedočkala ani školní rok v Maadu a odešla do kláštera v Semaan El-Qarn v severním Libanonu.

Klášter Semaan El-Qarn

Rafqa milovala samotu již od svého dětství. Krize v kongregaci Panny Marie jí tak umožnila naplnit svůj dávný sen. Byla přijata do kláštera Mar Semaan 6. července 1871, nastoupila noviciát a přijala zde jméno Rafqa. Tak se jmenovala její matka. 25. srpna 1872 složila slavné sliby. Zde začal její život v samotě, který trval 26 let v klášteře Mar Semaan a 17 let v klášteře Mar Youssef Ad-Dahr.

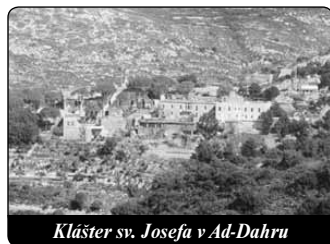
V Mar Semaan bylo 58 řeholnic s matkou představenou Zairou Maryam de Ghosta. Byly to velice zbožné řeholnice. Celý rok se modlily chórově modlitby a četly duchovní četbu ráno i večer. Několikrát denně navště-

vovaly Nejsvětější Svátost, slavily březen jako měsíc sv. Josefa, květen zasvěcený Panně Marii, červen zasvěcený Božskému Srdci, listopad jako měsíc modliteb za duše v očistci. Pěstovaly bource morušového a vyráběly hedvábi.

Vzhledem ke klimatu, nedostatečné stravě a přísné askezi byly řeholnice většinou nemocné. Protože Rafqa byla stále zdravá, stěžovala si před svatostánkem. „Pane, proč mě zanedbáváš? Proč na mě zapomínáš? Jsem tvoje otrokyně.“ Ušnula a pocítila velmi prudkou bolest hlavy a očí. Současně pocítila, že je ochrnutá. Děkovala Bohu, že jí dal prostředek, jak dojít spásy.

Prudké bolesti očí trvaly čtyři roky. Lékaři konstatovali, že jde o nevyléčitelnou chorobu očního nervu. Nesnesla vůbec žádné světlo. Nezbytnou temnotu své cely snášela s velkou trpělivostí. Stále opakovala, že je v „jednotě s utrpením Ježíše Krista“. Kdykoliv její nemoc jen trochu polevila, ihned se zapojila do klášterní práce.

V listopadu 1897 byla s pěti dalšími sestřami přeložena do kláštera svatého Josefa v Ad-Dahru. I když byla Rafqa zcela ochrnutá, nepřestávala konat všechny denní modlitby, nemohla však chodit do kostela. Obyvatelé z okolí kláštera přicházeli a prosili ji o modlitbu. Stala se pro všechny známou jako „svatá řeholnice“. Pravé oko jí bylo amputováno. Nakonec zcela oslepla. Další utrpení jí působilo krvácení z nosu. Krvácela čtyřikrát týdně a pokaždé ztratila litr krve. To jí způsobilo velkou celkovou

Klášter sv. Josefa v Ad-Dahru

slabost. Neměla zdravého údu kromě artikule, rukou, které mohly pracovat, žaludku, který přijímal potravu, uší, které slyšely, a rozumu, který byl schopný myšlení. Její klouby na nohou se rozpojily a sestry ji balily do plátna ze strachu, aby její uvolněné kosti nepadaly.

Trpěla obzvláště velkou bolestí na svém rameni a opakovala: „Ve spojení s bolestí tvého ramene, Ježíši!“ Vyzývala sestry, aby se s ní modlily šestkrát Otče náš a Zdrávas ke cti trpícího Ježíšova ramene, na kterém nesl kříž. Dva roky před smrtí byla už jen jako hromádka kostí. Odmítala starostlivost spolusester, ale matka představená Ursula Doumitová o ni starostlivě pečovala. Rafqa byla ještě z doby v kongregaci Panny Marie známá svými adoracemi před Nejsvětější Svátostí. I když byla paralyzovaná a slepá, stalo se, že se doplazila o slavnosti Božího Těla jako červ do kostela, aby se mohla účastnit mše svaté. Posledních šest dnů jejího života byla Eucharistie jediným zdrojem její síly.

Tři dny před smrtí nemohla již mluvit. V tu noc, kdy zemřela, prosila matku představenou, aby se za ni rozloučila se všemi sestřami. Ty přicházely s pláčem, braly ji za ruce a prosily o odpuštění. Přijala naposled svaté přijímání a zašeptala: „Odevzdávám svou duši svatému Josefu a Panně Marii.“ Zesnula v pověsti svatosti 23. března 1914 s rozjasněnou tváří a s úsměvem na rtech ve věku 82 let. Další den se konal skromný a prostý pohřeb na klášterní hřbitov. Tři dny po její smrti se nad jejím hrobem objevilo zázračné světlo. Matka Ursula Doumitová, která měla na krku nádor a nemohla polykat nápoje, uslyšela v noci, jak někdo zaklepal na dveře její cely a řekl, aby si na nádor přiložila hlinu z hrobu sestry Rafqy. Žádná ze sester

Rafqa

v klášteře to nebyla. Když uposlechla tuto radu, nádor okamžitě zmizel. Následovala celá série zázračných uzdravení. Pro zahájení procesu blahorečení jich bylo dokumentováno 60. Mezi roky 1926 a 1952 došlo k 2689 uzdravením, která jsou odborně dokumentována v šesti tlustých pořadačích. Jan Pavel II. ji prohlásil blahoslavenou v roce 1985 a 10. června 2001 byla zapsána do seznamu svatých.

Těžce nemocná Rafqa při sv. přijímání

Odkaz, který nám světrice zanechala, formuloval maronitský biskup Joseph Mahfouz OLM těmito slovy: „Poselství sestry Rafqy každému Libanonci, ale i každému křesťanu říká, že uprostřed utrpení musíme mít ctnost trpělivosti a odevzdanosti do Boží Prozřetelnosti. Každý pokřtěný, ať už laik nebo řeholník, který hledá Krista bez kříže, najde kříž bez Ježíše. Naše světrice nás učí, že kříž – utrpení v našem životě – snášený s Kristem je pro nás zdrojem radosti a štěstí.“

Pramen: www.strafqa.org (internetové stránky kláštera Svatého Josefa v Jrabtē, Batroun, Libanon)

Křesťané tvoří dvě procenta ze 160 mil. obyvatel Pákistánu.

Katolíků je z toho méně než polovina. První křesťanské obce vznikly nad Hindusem již v 1. století, tedy šest set let před násilným vpádem muslimů. Nyní podobně jako ve většině muslimských zemí jsou zde křesťané obyvateli druhého řádu jako menšina, kterou vláda i místní správa udržuje ve stavu sociální i materiální perzekuce.

V roce 1972 znárodnila pákistánská vláda všechny výchovné instituce, které spravovaly křesťanské církve. Znárodnění znamená totéž co islamizaci. I když po dvaceti letech přiznal nejvyšší soud, že proces byl protiústavní, vláda se nijak nesnaží vrátit majetek právoplatným majitelům. Pokud se tak ojedinele stane, zasáhnou islamistické ozbrojené skupiny, které vždy rády bojují s „nevěřícími“.

Tak např. roku 2003 zabilo šest „neznámých pachatelů“ katolického kněze George Ibrahime v místě Okara (provincie Pandžáb) v jeho vlastním domě během spánku. Arcibiskup v Lahore Lawrence Saldanha neměl nejmenších pochybností, že zločin byl pomstou muslimů za to, že vláda vrátila církvi školu zkonfiskovanou v roce 1972.

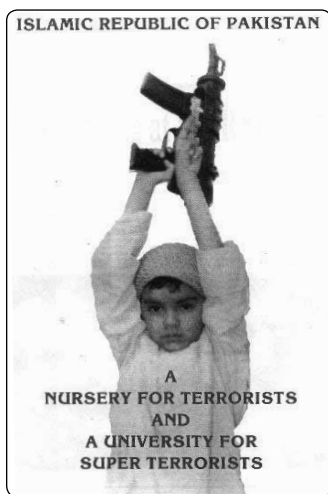
Křesťan je totéž jako „bangi“

O katastrofálních následcích politiky spočívající na faktickém znesnadňování přístupu křesťanů ke vzdělání, hovoří statistika. Na počátku 21. století je 96 % křesťanských žen a 92 % křesťanských mužů analfabety. Téměř stovky islámských škol, z nichž velká část jsou školy islámského extremismu a základny pro výchovu talibánců, dostává značnou státní podporu. Mnoho těchto prostředků pochází od amerických křesťanů, protože 3 miliardy dolarů, které ročně plynou do Pákistánu z USA, jsou peníze od amerických daňových poplatníků, tedy většinou křesťanů.

Mučednictví křesťanů v Pákistánu

Dvanáctiletý Hazad nepřežil mučení, kterému ho podrobil muslimský vlastník výroby kobereců. Za to, že je křesťan, bil ho majitel kovovým hřebem na tkaní kobereců. Vrah se nikdy nedostal do vězení (podle práva šaría je za zabití křesťana maximálně peněžitá pokuta). Kdyby křesťan připravil muslima o život, je potrestán smrtí.

Pákistánští křesťané jsou na nejnižší příčce společenského žebříčku. Patří k nejhudší vrstvě a vykonávají nejhůře placené práce. V Lahore nazývají křesťany „bangi,“ což znamená čis-

tič záchodů. Vláda argumentuje, že nemají vzdělání, ale nepodniká nic, aby křesťanští obyvatelé mohli nějakého vzdělání dosáhnout.

Plat křesťanských pracovníků nepřekračuje dva dolary za den. Christian Broadcasting Network uveřejnil příběh Shaukuty Masiha, křesťanského dělníka v cihelně. Její majitel mu hrozil

bitím, jestliže se v neděli nedostaví do práce a bude se účastnit křesťanských bohoslužeb. Shaukuta neustoupil. Řekl americkým novinářům: „Nikdo není větší než Bůh. Můj šéf vlastní jen cihelnu, můj Bůh je Pánem mého života. Proto se nebojím.“ Další neděli ho ubili tři pracovníci, které na něho poslal majitel. Za svěcení neděle...

Dvanáctiletý Hazad nepřežil torturu, které byl podroben muslimským vlastníkem výroby kobereců, kde pracoval. Vlastník jej ztloukl kovovým hřebem na tkaní kobereců za to, že je křesťan.

Paragraf smrti

Jiným nástrojem na šikanování pákistánských křesťanů je islamisty oslavovaný paragraf o zneuctění Koránu, platný od roku 1986. Ten poskytuje záminku na soudní perzekuce křesťanů. Hlásat Krista jako jediného Spasitele je kvalifikováno jako „znevážení Koránu – svaté knihy zjevení Mohamedovi od Alláha“.

Na počátku 90. let byl Iqbal Tahit, křesťan obrácený z islámu, odsouzen k trestu smrti za

„rouhání proti Koránu“. Iqbal řekl, že Korán nemůže být pokládán za Boží zjevení. Jako podmínku propuštění z vězení mu nabídli, aby zavrhl křesťanství a znovu se stal muslimem. Odmltl to a za dva dny ho zavraždili dozorcí a jeho spoluvězni.

V roce 1993 imám z mešity v Ratta Dhotran obvinil tři křesťany, že psali na stěny mešity rouhavé nápisy proti Koránu a Mohamedovi. I když se jednalo o analfabety, byli odsouzeni k trestu smrti. Jednoho z odsouzených zastřelil islámský vrah. Když 22. dubna 1995 soudce zbylé dva zbavil obvinění, dav před soudem se hlasitě domáhal, aby byl zabit i jejich advokát. Omilostnění museli hledat azyly v Německu.

O tom, že vystupovat na obrazu křesťanů není bezpečným jednáním, svědčí případ člena nejvyššího pákistánského soudu, který byl zavražděn za to, že prohlásil dva křesťany za nevinné. Od té doby málokterý advokát je ochoten ujmout se křesťanů souzených za „rouhání“.

Zneuctít a zabít

Zvláště odporným způsobem boje proti křesťanům je pohroma znásilňování křesťanských žen. Chce-li se žena domáhat práva v případě znásilnění, musí mít čtyři svědky muslimy (svědectví křesťanů nebo žen se neuznává). Jestliže křesťanka nepřivede tyto čtyři svědky, nejen že se nedomůže práva proti násilníkovi, ale sama je obviněna z výtržnictví.

Není proto divu, že případy znásilnění křesťanek se k pákistánským soudům prakticky nedostanou. V posledních letech došlo k desítkám takových případů, přičemž znásilnění slouží

Lahore, Pákistán - mešita během muslimských modliteb

také jako metoda obrácení k islámu. Často se stává, že když oběť odmítne islám, je její tvář polita kyselinou. Sedmnáctiletá Surryia Bibi, křesťanka z Rawalpindi, byla unesena a znásilněna v březnu 1996 muslimem Abidsa Husainem. Dívku přinutili, aby přijala islám a vdala se za násilníka. Policie odmítla případ vyšetřit a tvrdila, že jestliže Surryia přijala islám, nemohou v té věci nic podniknout.

V únoru 1997 zničili muslimští radikálové na 800 křesťanských domů a 13 katolických kostelů v Shantinagaru. Případ přiměl Jana Pavla II. k tomu, že poslal zvláštní protestní dopis pákistánské vládě.

V listopadu 1998 „neznámí pachatelé“ zavraždili devítičlennou křesťanskou rodinu v Nowshera. Vrazi zanechali na stěnách domu nápis jako zdůvodnění svého činu: „Už je dost černé magie!“

V roce 2005 stovka muslimů vypálila katolický kostel a dva protestantské sbory v Sagla Hill. 450 tamních křesťanských rodin muselo opustit svůj domov.

Tato poslední událost souvisí s vlnou násilí proti křesťanům v Pákistánu, která zvláště zesílila po 11. září 2001, kdy USA podnikly odvetné akce proti talibánu v sousedním Afghánistánu. Teroristé z Afghánistánu nacházeli úkryt u pákistánských fundamentalistů. Pád muslimské vlády v Afghánistánu se stal signálem k posílení útoků na křesťany. Ty ještě více zesílily po zahájení války v Iráku v roce 2003. Podle názoru islamistů „křížáci Západu útočí na islám“ a jejich přirozenými spojenci jsou křesťané. Islamisté zcela přehlížejí dvě skutečnosti. Za prvé, že duch Západu nelze ztotožno-

PROBLÉMY S NÁBOŽENSKÝMI PŘEDMĚTY

Britská letecká společnost BMI zakázala stewardce brát si s sebou při letech do Saúdské Arábie Bibli. Letuška proti tomu protestovala a označila to za diskriminaci. Mluvčí BMI se hájí tím, že společnost jen dodržuje saúdsko-arabské zákony. Mluvčí organizace na ochranu lidských práv vyslovil podiv nad skutečností, že evropská letecká společnost prosazuje zákony arabského státu, které jsou namířeny proti náboženské svobodě.

Je to další konflikt po případu letušky z British Airways, které zakázali nosit v uniformě na krku malý křížek. Do konfliktu se vložil sám ministerský předseda Tony Blair a vyzval společnost k umírněnosti. Canterburský arcibiskup Rowan Williams pohrozil společnosti BA, že církev může zadržet svých 15 mil. €, kterými podporuje British Airways.

vat s duchem křesťanství, (nemluvě o tom, že má daleko k zápalu víry středověkých křížáků, jako tomu bylo např. u svatého Ludvíka). Dále nedbají na to, že křesťané v Pákistánu od počátku poukazují na to, že válka není nejlepším prostředkem boje proti terorismu.

V neděli 28. září čtyři islamisté vtrhli do katolického kostela sv. Dominika v Bahawalpura. Útočníci zavřeli vchod a vzkřikli: „Pákistán a Afghánistán – hroby křesťanů. Alláh je veliký!“ Při následující střelbě zahynul nejdříve kněz Emanuel Masih a pak dalších patnáct osob, z toho pět dětí, nejmladší jednorocní.

Masakr v Bahawalpuře byl bohužel jen začátkem další vlny násilí vůči křesťanům. 29. září 2002 dva maskovaní násilníci zahájili

palbu na zástup lidí, kteří hledali podporu v křesťanské dobročinné instituci v Karáči. Zahynulo přítom sedm křesťanů. Na Hod Boží vánoční 2002 zahynuli tři křesťané a 17 jich bylo zraněno, když maskovaní teroristé vhodili granáty do presbyteriánského kostela v Pandžábu.

Otrěsný příběh vyprávěla devítiletá Razia Masih, která pracovala pro muslimskou rodinu v městě Fajsalabad u Lahore. V den, kdy začala americká invaze v Iráku, byla dívka pozvána do pokoje, kde se celá rodina dívala na televizní zprávy z irácké války. Tam jí řekli: „Jsi křesťanka, a proto za zabití iráckých dětí se pomstíme na tobě.“ Zmlátili jí a týrali, zlomili jí pravou ruku a znásilnili. Pachatelé vůbec nebyli voláni k odpovědnosti, ale rodina dívky musela uprchnout

Krajina v Pákistánu

ze svého domova, aby si zachránila život.

Pákistánští křesťané musejí také těžce zaplatit za část západních novinářů, kteří publikovali Mohamedovy karikatury. 13. února 2006 muslimští demonstranti zdemolovali křesťanskou školu a za dva dny napadli jinou katolickou školu. 2. února skupina islámských mužů a žen vnikla do katolického kostela v Kawanlit a zničila oltář a bohoslužebné nádoby.

V květnu 2001 přijal papež Jan Pavel II. na audienci skupinu pákistánských biskupů a řekl jim: „Mnoho katolíků v Pákistánu snáší utrpení za svoji věrnost Kristu.“ Ale přes tato utrpení, jejichž malou část jsme uvedli,

zůstává Církev a křesťané dále v Pákistánu. Každý rok i přes hrozby útoků putují tisíce katolíků k mariánské poutní svatyni v Mariabadu. Parveen Bibi je vdova po zavražděném pastorevi, který zaplatil životem za to, že neuposlechl výzvu, aby přestal používat při kázání vnější reproduktory na kostele. Prohlásila: „Nepřestaneme používat reproduktory, i když nás to vystavuje nebezpečí. Mnoho muslimů už přešlo k Pánu Ježíši. Můj muž mnohokrát řekl, že tělo je možno zabít, ale duši ne. Bez ohledu na to, co se stane, nepřestaneme hlásat Boží slovo.“

Z *Mihujcie się* 4/2006
přeložil-lš

Hrozivý postup islámu v dnešním světě

I když se na Západě kvůli arabštině Koránu často ztotožňují arabské státy s islámem, jsou to dnes nearabské státy, ve kterých žije většina muslimů. Na čele je Indonésie se 180 miliony muslimů.

Následují Pákistán se 130 miliony, Bangladéš se 105 miliony, Čína s 80 miliony, Írán a Turecko se 70 miliony. Teprve pak následuje jako arabská země Egypt, z jehož 70 milionů obyvatel je asi 60 milionů muslimů.

Absolutní čísla jsou málo výmluvná, protože poměr muslimů vzhledem k celkovému počtu obyvatel je sice vysoký v Indonésii (88%), Pákistánu (90%), Bangladéši (88%), Íránu (90%) a Turecku (98%), ale v případě Indie (něco přes 10%) a Číny (6%) je relativně nízký.

Nicméně v Indii i v Číně žijí muslimové v kompaktním tradičním osídlení a určují tvářnost celých provincií, zemí nebo republik, podobně jako ve středoasijských republikách bývalého Sovětského svazu.

Zde po rozpadu SSSR vzniklo 6 nových muslimských zemí. S jistotou můžeme vycházet z toho, že na světě žije více než miliarda muslimů, tj. dvacet ze sta světových obyvatel.

Více než 95% představují muslimové v zemích jako Afghánistán, Alžírsko, Irák, Jemen, Jordánsko, Arabské emiráty, Írán, Komory, Libye, Maledívy, Maroko, Mali, Mauretánie, Niger, Omán, Pákistán, Saúdská Arábie, Senegal, Somálsko, Tunisko a Turecko. Ale v zemích bohatých na naftu na Arabském poloostrově jsou zaměstnány sta tisíce zahraničních křesťanských pracovníků.

Více než čtyři pětiny obyvatel tvoří muslimové v Egyptě, Bangladéši, Bahrajnu, Džibuti, Gambii, Guineji, Indonésii, Ka-

taru, v Kuvajtu a Sýrii, přičemž v mnoha případech nejsou k dispozici exaktní čísla.

Muslimská většina je také ve státech, jako jsou Libanon, Súdán, Čad, Malajsie a v Evropě Albánie, Bosna a Kosovo. Svou sílu projevují islámské státy vytvořením tzv. Světové islámské konference (1974 v Džiddě - ICO - Islamic Conference Organisation), vlastní islámské zpravodajské agentury (INA), Islámské rozvojové banky (IsDB), a Islámské tiskové unie (IsPU).

Předchůdcem ICO byla Islámská světová liga a Islámská aliance krále Feisalse ze Saúdské Arábie. Sídlo ICO je v Džiddě, Islámská tisková unie je v Londýně. Do ICO patří padesát států a organizací, jsou to vesměs státy s islámskou většinou. Cílem ICO je podpora jednoty a spolupráce všech islámských států, boj proti kolonialismu a znovudobytí svatých míst v Jeruzalémě.

Islám v Evropě od dob tureckých výbojů

V Evropě žijí muslimové od dob tureckých výbojů a dobytí Albánie, Bulharska, Řecka, Bosny, Srbska, Černé Hory, Makedonie a Rumunska.

■ Již v roce 1354 překročili osmanští Turci Dardanely a vstoupili do Evropy, r. 1361 dobyli Adrianopol a zřídili si zde druhé hlavní město.

■ R. 1389 porazili srbské vojsko na Amselském poli.

■ R. 1453 dobyli Carigrad, 1463 Bosnu, 1521 Bělehrad a

■ r. 1526 Maďarsko.

■ Jejich počet na konci 20. století v bývalé Jugoslávii činil 4 miliony, v Albánii 2 miliony, v Bulharsku 1,5 milionu, v Řecku 150 000 a v Rumunsku 50 000.

V evropském Rusku je dnes více než 12 milionů muslimů a jako dědictví jsou jich statisíce v nástupnických republikách. Národy, jako Tataři a Baškirové, křesťmí Tataři a národy Kavkazu, jsou tradičně muslimské. Pokud jde o bývalou Jugoslávii, vytvořila se v Bosně většina se 2 miliony, v Makedonii je 600 000 muslimů, v Kosovu 1,7 milionu a v ostatním Srbsku přes 100 000, stejně jako v Černé Hoře, Chorvatsku a Slovinsku, kde je po 50 000 muslimů.

V Polsku žije 5000 bývalých muslimů z dob tatarských vpádů. Muslimové v ostatních evropských zemích jsou výsledkem moderního přistěhovalectví především po druhé světové válce. V Německu jsou jich 4 miliony, ve Francii 3 miliony, ve Velké Británii 2,2 milionu. Vzhledem k četným sňatkům evropských žen s muslimy je těžké odhadnout skutečný počet přívrženců islámu.

Evropa jako misijní země islámu

Islám byl v Evropě již před delší dobou zařazen do celosvětového islámského misijního plánu. Svědčí o tom četné islámské organizace, jako „Islamic Council of Europe“ v Lon-

dýně a „Rada mešit pro Evropu“ v Bruselu.

Srovnání šíření islámu v křesťanských zemích a křesťanské přítomnosti v islámských státech ve 20. století vyznívá jednoznačně v neprospěch křesťanství. Zatímco křesťanství do čistě islámských zemí, jako Afghánistán, Saúdská Arábie, Arabské emiráty nebo Jemen, vůbec nemohlo vstoupit, jsou v posledních desetiletích 20. století již miliony muslimů v kdysi ryze křesťanských zemích západní a střední Evropy.

Mimoto v mnoha muslimských zemích hrozivě poklesl počet křesťanů, např. v Turecku, kde z milionů křesťanů v důsledku vyhnání a vyhlazení Arménů a Asyřanů a přesídlení Řeků zbylo křesťanů jen sto tisíc, ale také v Alžírsku, kde došlo k vystěhování milionu francouzských křesťanů a ti se stali nevýznamnou menšinou. V muslimské zemi jako Somálsko dnes i přesto, že zde po desetiletí panovala italská nadvláda, zbylo v zemi méně katolíků (250), než je muslimů v Lucembursku (10 000).

Právě taková srovnání ukazují postup islámu: počet muslimů v Rakousku a ve Švýcarsku je větší než počet křesťanů v Íránu, v Turecku, Kuvajtu nebo Libyi. V Belgii je více muslimů než křesťanů v Bangladéši, nemluvě o milionech muslimů v Německu, Francii a Velké Británii. Tolik křesťanů je vlastně jen v Indonésii nebo v Súdánu. Ale v Súdánu je jejich postavení žalostné a v Indonésii se v posledních letech výrazně zhoršilo.

Na kongresu „Setkání světové církve“ světové katolické organizace Kirche in Not 2006 v Augšpurku se zúčastnili vysocí katolíčtí představitelé a poukázali na sílící postup islámu. Byli zde mezi jiným biskupové a kněží z Nigérie, Mauretánie a Arabského poloostrova a Turecka a muslimové, kteří se stali křesťany.

Podle Kath-net

HROZBA TURECKU

Evropský soudní dvůr pro lidská práva uložil Turecku, že musí vrátit dvě budovy, které obdržela darem školská nadace řecké pravoslavné církve a které turecká vláda v roce 1996 zkonfiskovala, jinak bude muset zaplatit odškodné ve výši 890 000 €.

EU žádá po Turecku, aby změnilo příslušné zákony, jinak bude muset hradit všechny požadavky na odškodné, které narostly do výše 25 mil. €.

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

K jak velkému rozchodu v myšlení, postojích a hodnotách mezi těmi, kteří jsou jeho, a lidmi tohoto světa už došlo, když to, co jedna strana pokládá za moudrost, druhá strana hodnotí jako bláznovství! Chyba ovšem v žádném případě nemůže být na Boží straně. Jestliže se člověku jeví jako bláznivé jednání, soudy a zásady nejvyšší moudrého, spravedlivého a milujícího Boha, pak je to zřejmě proto, že už zcela zapomněl, co je opravdová moudrost, spravedlnost a láska. Bohužel. S rostoucí úrovní vzdělanosti a pokroku se namnoze neprohlubuje v myslích lidí pravá moudrost, nýbrž spíše jen ona vychytralost, která se od Boží moudrosti stále více vzdaluje.

Jedna z význačných vlastností moudrosti je skromnost. My se někdy díváme na lidi z Třetího světa jako na ty, kteří ve všem možném zaostávají za námi a nemůžou se nám rovnat. Možná, že kdyby došlo k náhlé celosvětové pohromě, která by nás rázem zbavila veškerých našich civilizačních vymožeností (a něco takového není vůbec vyloučeno), a my bychom pak měli začít s holými rukama a s prázdnou kapsou tak říkajíc od nuly, ukázalo by se, že oni primitivní a podle nás zaostalí lidé jsou pro „holý život“ daleko více připraveni než my a že bychom v zájmu vlastního přežití se od nich museli co nejrychleji učit, co jsme už ve své sobecké zabydlenosti zapomněli: skromnosti, obětavosti, odříkání, trpělivosti, houževnatosti, vytrvalosti a především vzájemné solidaritě. Vyspělost člověka se neměří podle toho, čím se dokázal vybavit a obklopit, ale podle toho, čím je sám v sobě před Bohem.

Ostatně je opravdu vyspělost to, čím se honosí civilizovaný Západ, jestliže na cestě za svým pokrokem a blahobytem zanechává za sebou takové zástupy chudých a hladových a tak nenávratně zničenou přírodu? Náš pokrok

ještě netrvá tak dlouho a už je zřejmé, že osvědčuje velmi málo opravdové moudrosti a prozíravosti. Ačkoliv jsou jeho vymoženosti k dispozici jen části lidstva, je vykoupen a drazě zaplacen takovým narušením přirozeného řádu přírody i mravního řádu, že začíná být ohrožením naší existence. Všechna ta nejruznější „potěšení“, bez kterých se nemůžeme obejít, jsou materiálně stále více náročná, spotřebováváme kvůli nim a tím ničíme to, čemu říkáme „zdroje“ a zanecháváme za sebou hmotu v neužitečném a dokonce škodlivém stavu. Ve své překotné honbě za klamným blahobytem vytváříme stále novou nerovnováhu, jedna krize stíhá druhou. Divíme se, že příroda nefunguje tak, jak to očekáváme, ale spíše by se měla podívat příroda, jak nerozumně a bezohledně se v ní a k ní i k sobě navzájem vlastně chováme.

Přitom Pán za námi přišel už dávno jako za rodáky do Nazareta a dal nám jasné rady a doporučení jak uspořádat sebe, své vztahy i celou společnost po materiální i duchovní stránce. Je však po dvou tisíciletích vůbec někde na světě místo, kde hmotná i duchovní vyspělost společnosti jde ruku v ruce, aby mohla posloužit jako příklad do všech důsledků uplatněného Božího slova a stala se přitažlivým ideálem jak uspořádat lidskou společnost? Vytvořili jsme si naopak společnost, která si všechno zařídila tak, aby už s Bohem vůbec nemusela počítat, která si dokonce na mnoha místech počíná jako Nazaretští: doslova ho vyhazuje ze svého středu.

I mezi těmi, kteří se rozhodli žít s Bohem a podle Boha, dochází pro nedostatek pravé moudrosti k podobným propastným a někdy nesmířitelným rozdílům ve smýšlení a názorech. Apoštola mládeže svatého Jana Boska, který neudělal nic jiného, než že vzal své kněžské povolání doslova, a nehledal nic jiné-

ho než záchranu duší, pokládali jeho spolubratři za blázna. Epizodu, jak měl být odvezen do blázince, čteme dnes jako humornou historku, ale ti dva kanovníci, kteří na něho uchystali lest s kočářem, to mysleli docela vážně. Představme si, že by se turínský světec opravdu nechal „vyléčit“ ze svého bláznovství. Kdo by o něm dnes něco věděl? Tento chudý a prostý kněz nepokládal za bláznovství to, co mu bylo zjeveno, ať se to jeví jakkoliv neuvěřitelné a neuskutečnitelné. Podmínky, ve kterých budoval své dílo, byly přitom ve skutečnosti mnohem nepříznivější než dnes. Začal je uskutečňovat v době, kdy kolem něho probíhaly převraty Církvi krajně nepřátelské, protestantské sekty mu vypověděly boj na život a na smrt, narážel na nepochopení, překážky a nepřátelství i v samotné Církvi. Zajímavé je, že velcí dobrodinci lidstva, kteří vytvořili a zanechali po sobě velká díla lásky, začali své dílo s holými rukama a prázdnou kapsou. Na nich nám Bůh ukazuje, co je skutečným základem našeho úspěchu: mějte víru, a uvidíte, co jsou to zázraky. Bůh však sotva bude dělat zázraky pro ty, kteří by je přičítali své vlastní vynalézavosti a podnikavosti. Boží návody, podmínky a požadavky se nemění podle toho, jak se množí lidské vynálezy. Je třeba se stále vracet ke kořenům a původním pramenům Božího království. Proto se nesmíme divit, že i dnes se najdou lidé, kteří se „zblázní“ tak, že opustí svět a jeho kariéru a hledají Boha v poustevnické samotě, a to nikoliv podle středověkého, ale dokonce podle starověkého vzoru. Jejich provokativní příklad neznamená, že máme všichni odejít na poušť, ale že máme být schopni odvrátit svůj zrak a svou mysl od své oslňující lidské moudrosti a hledat Boha a jeho pravou moudrost tam, kde je: v tichu a samotě, v pevné víře a důvěře, že to s námi myslí dobře, i když se nám jeho požadavky jeví jako blázní-

vé. Boží sláva se nejvíce projevuje právě v tom, že se dějí věci lidsky nepochopitelné, tak proč se jim bránit? Bohužel, lidé se dnes spíše brání tomu, co vyvolává úžas. Pokládají úžas za něco, co je pro ně nedůstojné, jako by je úžas řadil mezi nevědomé a nevzdělané. Nejráději by o všem prohlašovali: To nic není, to já už dávno znám. Co chtějí takoví lidé dělat celou věčnost v nebi? To chtějí také tvář v tvář nekonečnému Božímu majestátu prohlašovat: To já už znám? Vždyť podstatou nebe je nikdy nekončící úžas nad Velikostí Nekonečného, nekonečně Blaženého a Svatého. Těm, kteří jsou tak prostí, že jsou stále schopni úžasu, bychom měli závidět. Stále živá religiozita lidí třetího světa není projevem jejich zaostalosti, ale naopak jejich zachovalosti. Nebylo by pro ně nic horšího, než kdybychom je svou inkulturací této religiozity zbavili. Jestliže na příklad dnes v zemi vzniku salesiánského díla salesiánů ubývá a v daleké Indii rostou povolání jako houby po dešti, není pro nás nic rozumnějšího než hledat u nich odpověď na otázku, které cesty vedou i dnes do Boží blízkosti: „Přijdou národy od východu a od západu a budou stolovat s Abrahámem, Izákem a Jakubem, a synové království budou vyhnáni do tmy.“ Nejsou tragické osudy rodiště apoštolů naplněním Pánovy kletby: „Běda tobě, Chorazime, běda tobě, Betsaido!... A co ty, Kafarnaum, až do pekla sejdeš?“ Ta varovná slova je třeba brát stále vážně. I mezi námi se událo mnoho divů a zázraků, jenomže my jsme zapomněli, co je to úžas. Dej Bůh, abychom nebyli nakonec shledáni jako chlapci, kteří sedí na náměstí a volají k druhým: „Pískali jsme vám, a netančili jste.“ Zalíbilo se nám dělat opak toho, co bychom dělat měli. Vždyť ona opovrhovaná „bláznivá moudrost Boží“ je tak bohatě „ospravedlněna svými skutky“. Pán je tak blízko! Dejme se spasit!

-/š-

Výzvy fatimského poselství (87)

Když na nás doléhá utrpení a úzkost, vzpomeňme si na Ježíše Krista v Olivové zahradě a jako on řekne Bohu: *Jestliže je to možné, Pane, odejmi ode mě tento kalich; avšak jestliže ty chceš, abych ho pil, ať se stane tvá vůle, a ne má.* I když naše utrpení bude veliké, myslíme na to, že Ježíšovo bylo ještě větší, protože jeho tvář se pokryla krupěmi krve, které stékaly na zem.

Ach, kdybych v té chvíli mohl být u Pána, abych mu utřela tvář jemným plátnem a uchovávala si relikvii krve svého Boha! Avšak to, co jsem neučinila tehdy, chci učinit dnes, protože po všechny dny z jeho zraněné tváře, z jeho proboděných rukou a nohou, z jeho otevřeného Srdce proudí krev vykoupění, přítomná v hostii a vínu proměněných na obětním oltáři, a já mám štěstí, že se mohu živit tímto tělem a touto krví.

Sedmé tajemství: Ježíšovo zatčení

V sedmém desátku růžence si připomínáme zatčení Ježíše Krista. Evangelium nám říká, že Jidáš, jeden z Dvanácti, které si Pán vyvolil, aby chodili s ním, podnícen ďáblem a touhou po penězích, se zavázal, že za třicet bídných mincí odevzdá Mistra do rukou jeho nepřátel, kteří se ho chtěli zmocnit, aby ho zabili.

Jidáš, který věděl, že Ježíš se obvykle uchyloval do Olivové zahrady, aby se tam modlil, ho zanechal ve večeradle s ostatními učedníky a šel sdělit velekněžím, že nadešla vhodná chvíle, aby se Mistra zmocnili. S družinou, kterou pro tento cíl připravil velekněz, šel zrádce na střetnutí s Pánem v Getsemanech.

Mezitím Ježíš, který věděl všechno, co na něj má přijít, se zvedl od modlitby a šel naproti svým nepřátelům. Když se k nim přiblížil, Jidáš šel dopředu, aby pozdravil Mistra zářným polibkem. Bylo to znamení, které dal

vojákům, aby ho poznali: „Toho, koho pozdravím polibkem, se chopte a dobře ho svažte!“

Tehdy Ježíš se jich zeptal: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Řekl jim: „Já jsem to!“ (...) Sotva jim tedy Ježíš řekl: „Já jsem to!“, couvli a padli na zem. Znovu se jich zeptal: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odpověděl: „Už jsem vám přece řekl, že jsem to já. Hledáte-li mne, tyto zde nechte odejít“ [měl na mysli apoštoly, kteří tam byli s ním]. To proto, aby se splnilo jeho slovo: „Z těch, které jsi mi dal, nenechal jsem zahynout nikoho.“ (...) Tu se četa s velitelem a židovští služebníci zmocnili Ježíše a svázali ho. Napřed ho vedli k Annášovi. Annáš byl totiž tehán Kaifáše, který byl v tom roce veleknězem (Jan 18,4-13). Annáš ho pak poslal svázaného k veleknězi Kaifášovi (Jan 18,24).

Posvátný text nám praví, že Ježíš věděl všechno, co na něj má přijít – už napřed to vícekrát oznámil! Mohl tedy vyu-

žit onu dlouhou dobu modlitby k tomu, aby se skryl, ale neučinil tak; přijal, že se odevzdá mučednictví a smrti, protože to byla Otcova vůle.

Přijal lidskou přirozenost, aby tak mohl vykonat naše vykoupění; nechal se obětovat na kříži, aby mohl přinést Otci důstojnou náhradu za naše hříchy. Čistá zvířata, která byla ve Starém zákoně obětována jako smírné oběti za hříchy Božího lidu, byla jen obrazem Krista, jedině oběti nekonečných zásluh, schopné přinést důstojnou náhradu, a tak zaplatit za naše nepravosti.

Osmé tajemství: Ježíš je bičován a korunován trním

V osmém desátku růžence si připomínáme Krista korunovaného trním a zbičováného. Poté, co se Ježíš Kristus odevzdal do rukou svých nepřátel, aby byl obětí přinesenou za naše hříchy, byl odsouzen veleradou, které předsedal velekněz Kaifáš, a od-

veden do pretoria k římskému mistodržiteli Ponciu Pilátovi. Byl potupený, posmíváný, posměšně vyhlášený za krále, korunovaný trním a zbičováný. Evangelium vypráví, že když Pilát zjistil Ježíšovu nevinu, nechal ho zbičovovat: *Potom Pilát vzal Ježíše a dal ho zbičovovat. Vojáci upletli z trní korunu, vsadili mu ji na hlavu, oblékli ho do rudého pláště, předstupovali před něj a provolávali: „Bud' zdráv, židovský králi!“ a bili ho (Jan 19,1-3).*

Předtím, než Pilát nařídil Ježíše zbičovovat, zeptal se ho, není-li král. Ježíš mu odpověděl: „*Moje království není z tohoto světa. (...) Ano, já jsem král! Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas*“ (Jan 18,36-37). Byla to tato odpověď, která posloužila vojákům jako důvod k tomu, aby se Ježíši posmívali jako králi.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

- Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00
- Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři
- 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše
- Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 28. 1.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (14) 8.50 Interaktivní výstavy v Telepace 9.05 Přání 9.20 Klauzura 9.50 Pro víta mundi 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Trpasličí cirkus 18.35 Simba - Lví král (2) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Zapadlí vlastenci 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (9) 22.55 Bez hábitu - magazín o hnutích, komunitách a řádech.

Po 29. 1.: 8.05, 18.05 Plavba řekou Lijiang 8.35, 21.45 Na koberečku (14) 8.55 Klip 9.00, 23.00 Je Boží království v nás? 10.00, 19.00 Cesty za poznáním 10.30 Octava dies 11.00, 20.55 Pro víta mundi 11.40 Klip 19.00 Katedrála Božského Spasitele v Ostravě 19.30 Po stopách Ježíše Krista (2) 20.05 Mezi nebem a zemí (9) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 22.00 Noční univerzita.

Út 30. 1.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00, 18.30 Čteme z křesťanských periodik 9.15, 19.00, 23.30 Cesty za poznáním 9.45, 21.30 Sýrie 10.45 Atlas Charity 10.55 Poltón klub (17) 18.05 Dětská televize 18.40 Klip 20.05 Misijní magazín 21.05 Přá-

ni 21.20 Klip 22.30 Octava dies 23.00 Po stopách Ježíše Krista (2).

St 31. 1.: 8.05 Cesty za poznáním 8.35 Klip 8.40 Atlas Charity 8.50 Dětská televize 9.20 Plavba řekou Lijiang (1) 9.50 Mezi nebem a zemí (9) 10.30, 23.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 Po stopách Ježíše Krista (3) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 18.45 Štúdio AHA 19.25 Poltón klub (18) 20.20 Z pokladů duše 20.25 Matka Markéta 21.55 Dnešek v kalendáři 22.00 Je Boží království v nás?

Čt 1. 2.: 8.05 La Salleta 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (18) 10.55 Katedrála Božského Spasitele v Ostravě 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Cesty za poznáním 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Plavba řekou Lijiang 20.05, 23.20 Lumen 2000 20.35 Pro víta mundi 21.15 Octava dies 21.50 Po stopách Ježíše Krista (3) 22.20 Sýrie.

Pá 2. 2.: 8.05, 22.30 Po stopách Ježíše Krista (3) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.30 Misijní magazín 10.10, 19.00 Cesty za poznáním 10.40 Na koberečku (15) 10.55 Atlas Charity 11.00 Přání 11.15 Plavba řekou Lijiang 18.05. La Salleta 18.35 Interaktivní výstavy v Tele-

pace 19.30 Dětská televize 20.05 Korejská filharmonie 21.15 Dnešek v kalendáři 21.20 Štúdio AHA 22.00 Misijní magazín 23.00 Noční univerzita.

So 3. 2.: 8.02; 11.55; 20.00 Malý biblický příběh 8.05 Katedrála Božského Spasitele v Ostravě 8.20, 19.00 Cesty za poznáním 8.50 Čteme z křesťanských periodik 9.00 Trpasličí cirkus 9.30 Simba - Lví král 10.30 Mezi nebem a zemí (9) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Zmluva 20.05 V zemi Mayú a Inkú 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (15) 21.25 La Salleta 21.55 Poltón klub (18) 22.50 Je Boží království v nás? Repríza diskusního pořadu z 26. 1.

Ne 4. 2.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (15) 8.50 Katedrála Božského Spasitele v Ostravě 9.05 Přání 9.20 La Salleta 9.50 Pro víta mundi 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Simba - Lví král (2) 19.05 Biblický příběh (1) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Muži bez křídel 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (9) 22.55 Misijní magazín.

Ježíši! Maria! Miluji Vás.

Smilujte se nad námi. Zachraňte všechny duše! Amen.

Tato modlitba je součástí poselství a zaslíbení, která Ježíš předal katolickému knězi z Afriky. Tento kněz z Nigérie P. Montfort Okaa založil Mezinárodní Katolické společenství Dvou Srdcí Lásky Ježíše a Marie, které je církevně uznané. Je to společenství kněží, řeholnic, řeholníků a laických apoštolů, které žije pro ustanovení vlády Boží lásky ve světě, k větší cti a slávě Boží, pro dobro a blaho církve, na pomoc chudým, nemocným a potřebným. Spolupracují na evangelizaci lidstva, aby byly spaseny všechny duše. Modlitba se modlí podobně jako růženec. Tato modlitba je zjevením nekonečné Boží lásky v Nejsvětějším Srdci Ježíšově a v Neposkvrněném Srdci Mariině. Je to modlitba pro novou dobu vlády Boží Lásky.

Matice cyrilometodějská v Olomouci vytiskla **letáčky s modlitbou Dvou Srdcí Lásky**. Tento letáček je možno si objednat na adrese: Jaroslava Krutílková, Schlattauerova 576, Valašské Meziříčí, 757 01. Cena jednoho letáčku je **1 Kč**, minimální počet pro objednávku je 10 ks. Více informací o modlitbě a spiritualitě Dvou Srdcí Lásky Ježíše a Marie také v češtině na internetové adrese: www.twoheartsoflove.de.

Setkání křesťanské mládeže - poutní místo Lechovice, sobota 24. února 2007 v 16 hodin - „**ZNOVU OBJEVUJEME POUŤ**“

AIN KARIM

Host: P. Jindřich Bartoš. Program setkání: • přivítání a úvodní slovo • modlitba růžence • mše svatá • přestávka • scénka • adorace • rozloučení. To vše za doprovodu hudební skupiny P.O.K.R.

Kontakt pro dotazy, nabídku účasti na přípravě scénky, růžence, adorace nebo na zaslání článků do Zpravodaje AK, či jakoukoli jinou pomoc: **otec Marek Dunda: 731 402 742**, nebo **515 296 384** ŘKFÚ Fatym Vranov, e-mail: ainkarim@email.cz.

FATYM Vranov nad Dyjí vás srdečně zve na 8. FATYMSKÝ PLES, který se uskuteční 16. 2. 2007 v 19.30 hod. v sále OÚ Šumná

• K tanci a poslechu hraje kapela Víkend Hostěradice

- Bohatá tombola
- Ples v křesťanském duchu
- Vstupné 80 Kč

Předprodej vstupenek na tel. 515 291 063 nebo 728 580 397. Výtěžek z plesu bude věnován na stavbu kostela na Šumně.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“ Dále řekl: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítán ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Námán ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystaveno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Liturgická čtení

Neděle 28. 1. - 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 1,4-5.17-19

Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17

Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)

2. čt.: 1 Kor 12,31-13,13

Ev.: Lk 4,21-30

Slovo na den: *Jen k vdově do Sarepty.*

Ev.: Mk 6,1-6

Slovo na den: *Tady mezi námi?*

Čtvrtek 1. 2. - ferie

1. čt.: Žid 12,18-19.21-24

Ž 48(47), 2-3a.3b-4.9.10-11

Odp.: 10 (*Vzpomínáme, Bože, na tvé milosrdenství ve tvém chrámě.*)

Ev.: Mk 6,7-13

Slovo na den: *Narřídil jim, aby si na cestu nic nebrali.*

Pátek 2. 2. - svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4 nebo Žid 2,14-18

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 2,22-40

Slovo na den: *Moje oči uviděly tvou spásu.*

Sobota 3. 2. - nez. pam.

sv. Blažeje nebo sv. Ansgara nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Žid 13,15-17.20-21

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mk 6,30-34

Slovo na den: *Pojďte i vy někam na opuštěné místo.*

Pondělí 29. 1. - ferie

1. čt.: Žid 11,32-40

Ž 31(30),20.21.22.23.24

Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)

Ev.: Mk 5,1-20

Slovo na den: *Jdi domů ke své rodině*

a jim vypravuj.

Úterý 30. 1. - ferie

1. čt.: Žid 12,1-4

Ž 22(21),26b-27.28+30ab.30c-32

Odp.: srov. 27b (*Kdo tě hledají, Hospodine, budou tě chválit.*)

Ev.: Mk 5,21-43

Slovo na den: *Jdi v pokoji zbaven svého neduhu.*

Středa 31. 1. - památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 12,4-7.11-15

Ž 103(102),1-2.13-14.17-18a

Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků*

pro všechny, kdo se ho bojí.)

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	
do první modlitby dne:	28. 1.	29. 1.	30. 1.	31. 1.	1. 2.	2. 2.	3. 2.	
Antifona	1136	1150	1166	1754	1197	1296	1228	
Žalm	784	783	783	783	784	786	783	
Ranní chvály:								
Hymnus	1136	1151	1166	1755	1198	1296	1228	
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1297	1229	
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	813	1229	
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1756	1201	1297	1232	
Antifona k Zach. kantiku	691	1155	1170	1781	1202	1297	1232	
Prosby	1140	1155	1171	1757	1202	1297	1232	
Záv. modlitba	691	1156	1171	1293	1202	1298	1304	
Modlitba během dne:								
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1298	1233	
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234	
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234	
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1299	1236	
Záv. modlitba	691	1159	1175	1191	1206	1298	1236	
Nešpory:								
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1760	1207	807	
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	808	
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	808	
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1763	1211	810	
Ant. ke kant. P. M.	691	691	1164	1180	1781	1211	1303	692
Prosby	1135	1149	1165	1180	1764	1211	1303	811
Záv. modlitba	691	691	1165	1181	1293	1212	1298	692
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 3. 2., 17. 2., 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

NOVINKA

NEDEĽNÍ NEŠPORY

P. Josef Olejník

Nedělní nešpory jsou vydávány ve dvou knihách – ve formátu A5 (určeno ke zpěvu) a ve formátu A4 (varhanní doprovod, kde však nejsou uváděny části nešpor, které se nedoprovázejí – prosby, modlitba Páně, závěrečná modlitba a požehnání). Jak již název říká, jedná se o zpěv nešpor v neděli večer. Proto jsou zde uváděny jenom nedělní 2. nešpory. V případě, kdy má nějaká slavnost nebo svátek liturgicky přednost před nedělí anebo 1. nešpory ze slavnosti připadající na pondělí mají přednost před nedělními 2. nešporami, jsou uvedeny v oddíle *Vlastní texty o svatých*. K dostání pouze u vydavatele.

*Matice cyrilometodějská s. r. o., koř. vaz.,
zpěvník – A5, 812 stran, 252 Kč,
varhanní doprovod – A4, 808 stran, 851 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

JEŽÍŠ - LÉKAŘ TĚLA I DUŠE

Elias Vella

Přepis přednášek z exercicií na téma vnitřního uzdravení. Kořen téměř každé kapitoly tvoří modlitba P. Eliase, která shrnuje dané téma. Chybí zde však nejdůležitější část exercicií, a to je osobní modlitba. Chcete-li mít z knihy opravdu užitek, je třeba, abyste každou kapitolu probrali s Ježíšem osobně – v modlitbě. Tématu vnitřní uzdravení hrozí nebezpečí, že informace zůsta-

nou jen v rozumu, nepřejdou do srdce, a náš život se nezmění. Dotisk prvního vydání.

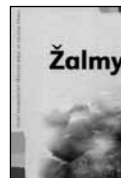
Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 352 stran, 259 Kč

ŽALMY

Přeložila ekumenická komise pro Starý zákon

Český ekumenický překlad Knihy Žalmů vysázený velkým písmem. Vyšlo s finanční podporou Německé biblické společnosti.

Česká biblická společnost, vaz., A4, 344 stran, 150 Kč

EXERCICIE A PÍSMO SVATÉ

Josef Enn – Překlad Jan Zámečník

Přehled biblických míst pro důležitá témata duchovních cvičení. Předkládaná práce má prostou ambici: usnadnit při konání duchovních cvičení vyhledávání biblických textů. Jde sice primárně o exercicie ignaciánské (přičemž se nehovoří o jejich typu), ale nabídnuté biblické okruhy mohou dopomoci rovněž při jiném typu exercicií.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., brož., A5, 92 stran, 77 Kč

O VDĚČNOSTI S JARO KŘIVOHLAVÝM

Profesor Křivohlavý uvádí příběhy lidí, kterým se podařilo poznat, jakým obohacením života je vděčnost. Nabízí i způsoby cvičení se ve vděčnosti. Upozorňuje však také na falešné a zjištěné projevy, které s opravdovou vděčností nemají nic společného.

Karmelitánské nakladatelství, vaz., A6, 88 stran, 109 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.